

Matěj se nehnul vůbec. Kdepak aby sebou mrsknul, to ho ani nenapadlo.

To skřítko už opravdu rozhněvalo, a tak bez dlouhého rozmýšlení mezi ty lenochy skočil.

„Vstávat, vstávat, ploutve k dílu, potřebuji vaši sílu,“ pobízel líný, ale ti jako kdyby neslyšeli.

„Mé milé běličky, jste jako kuličky, alespoň vy si dejte říct,“ domlouval těm peciválkám, jenomže ani jedna z nich ho neposlechla. Ale to už začínalo být s rybníčkem zle. Od břehu ke břehu se začal rozrůstat vodní květ a vypadalo to, že není k zastavení.

„Ach jo,“ povzdechl si Rákosníček, „tady za chvíli nebude rybník, ale pořádná paseka. S takovou stojatou vodou se musí okamžitě, ale doopravdy okamžitě hnout!“

Vyhlásil proto v Brčálníku plavecké závody a říkal si, že tohle

všechny rozhybe, ale udělat z těch lenochů závodníky bylo nad jeho síly.

Marně vyhlašoval všelijaké disciplíny, třeba pět metrů na zádech, dvakrát tři metry s obrátkou a deset metrů „plav, jak umíš“, zbytečně vypisoval lákavé ceny pro vítěze, jako bednu prvotřídních žížal nebo pytel moučných červů. S žádnou rybou to ani nehnulo. Stejně tak to dopadlo, když zahájil přebory v potápění. Nikdo neměl zájem, a tak jediným účastníkem byl skřítek sám. Stal se sice samozřejmě vítězem, ale rybníku to moc nepomohlo.

„Na sportování opravdu nejste,“ postěžoval si, „takže to zkusíme třeba s tancováním.“

Bez dlouhých průtahů začal vykřikovat, že teď se bude baletit všude, a předváděl, jak si to představuje. Začal polkou, pokračoval třásákem i rejdovákem, a když skončil obkročákem, motal už všechno dohromady. Pořád to ale byl tanec sólový, protože ryby z jejich lenosti nevyburcoval. Skřítkovo tajtrlíkování jim bylo jedno, ležely dál jako mátohy a jenom jedna zašeptala, že je teď stejně v módě asi něco jiného než tohle starodávné natřásání.

„Zrovna vy mně budete vyprávět, co je dneska ve světě moderní,“ urazil se Rákosníček, „vy, které jste z rybníčku nevystrčily ani nos. Tak abyste věděly a viděly, milé ryby, teď vám předvedu ten nejmodernější rokenrol neboli, jak se říká, rokec.“

Už když to povídal, měl cukání v kolenou, takže za chvíli skákal jako kůzle, točil se v kole, kroutil a vůbec ze sebe dělal tatrmana. Nic z toho ale rybám jejich línou krev nerozproudilo, a ani vodu v rybníčku. Všelijaké řasy a řásničky, vodní květy i vodní mory se rozrůstaly pořád dál a všechno se splétalo do zeleného koberce, který už pokrýval skoro celou hladinu.

„A je to tady,“ dopálil se skřítek, „jako kdybych to neříkal. Ale já